

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 marca 2021 r.
sprawy **W. D.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 4 kwietnia 2017r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. II K (...), W. D. został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 21 grudnia 2015 r. w Ł., gm. Ż., w woj. (...), działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia A. D. i zmierzając bezpośrednio do dokonania tego czynu, w miejscu zamieszkania dusił ją rękoma za szyję, następnie założonymi na jej szyję ozdobnymi koralikami, a po ich zerwaniu w wyniku zaciskania założył na szyję A. D. pasek od spodni i w wyniku zaciskania tak powstałej pętli, spowodował u niej chorobę realnie zagrażającą jej życiu w postaci niedotlenienia mózgu z utratą przytomności

- oraz w mechanizmie przekrwienia żylnego w obrębie głowy powstanie obrażeń ciała naruszających prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na czas nie przekraczający 7 dni w postaci licznych wybroczyn na szyi i w obrębie twarzoczaszki, wylewów do spojówek obu gałek ocznych, zasinienia powiek dolnych obu oczu, wybroczyn w obu okolicach podoczodołowych, krwawienia z nosa, otarć naskórka szyi, obrzęku szyi, zasinień na bocznej powierzchni ramienia lewego i od strony wewnętrznej ramienia prawego, lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia A. D. życia nie osiągnął z uwagi na oddalenie się z miejsca czynu w przekonaniu o osiągnięciu celu, mimo iż A. D. na skutek odzyskania dopływu powietrza do płuc i prawidłowych funkcji oddechowo-kръżeniowych przeżyła, tj. popełnienia zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzona została kara 10 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z tym czynem orzeczono od W. D. na rzecz A. D. zadośćuczynienie w kwocie 10 000 zł;
2. od około połowy 2013 r. do dnia 21 grudnia 2015 r., w miejscowości Z., gm. Ż., a następnie po przeprowadzce do nowego miejsca zamieszkania w Ł. gm. Ż. w woj. (...) do dnia 21 grudnia 2015 r. znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną A. D. oraz małoletnimi dziećmi A. D. z pierwszego małżeństwa B. Z., W. Z. i W. Z. w ten sposób, że znajdując się przeważnie pod działaniem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał ich słowami wulgarnymi, naruszał nietykalność cielesną szarpiąc, popychając i uderzając różnymi przedmiotami, dręczył oraz złośliwie niepokoił, tj. popełnienia występku z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzona została kara roku pozbawienia wolności;
3. oskarżony został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k., na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone powyżej kary pozbawienia wolności zostały połączone i wymierzono karę łączną 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 44 § 2 k.k. i art. 230 § 2 k.p.k. orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania; orzeczono w przedmiocie kosztów.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego w części dotyczącej skazania za czyn z pkt I. Skarżący zarzucił w apelacji obrazę przepisów postępowania oraz błąd w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. oraz wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez przypisanie oskarżonemu W.D. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. oraz wymierzenia kary w granicach zagrożenia ustawowego za to przestępstwo, jak również stosownego zmodyfikowania kary łącznej, a ewentualnie o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. II AKa (...), zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że uchylone zostało rozstrzygnięcie o karze łącznej; w ramach zarzutu z pkt I oskarżony został uznany za winnego tego, że w dniu 21 grudnia 2015 r. w Ł. gm. Ż. w woj. (...), działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia A. D. i zmierzając bezpośrednio do dokonania tego czynu, dusił ją rękoma za szyję, następnie założonymi na jej szyję ozdobnymi koralikami, a po ich zerwaniu założył na szyję A. D. pasek od spodni i go zaciskał, przy czym na skutek tego zdarzenia A. D. doznała urazu głowy z licznymi wybroczynami na twarzy, krwawienia z nosa oraz obrzęku i otarć naskórka na szyi, a także stłuczenia klatki piersiowej, które to obrażenia nie spowodowały rozstroju zdrowia lub naruszenia czynności narządu ciała na czas dłuższy od siedmiu dni i wyczerpały dyspozycję art. 157 § 2 k.k., lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia życia A.D. nie osiągnął, gdyż oddalił się z miejsca czynu w przekonaniu o osiągnięciu celu, mimo iż A. D. na skutek odzyskania dopływu powietrza do płuc i prawidłowych funkcji oddechowo – krążeniowych, przeżyła, tj. za winnego przestępstwa w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzona została kara 9 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono karę łączną 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; w pozostałej części wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy; orzeczono w przedmiocie kosztów procesu oraz zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację, zaskarżając orzeczenie w całości, w której zarzucił naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., art.

7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., a nadto art. 15 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., wnosząc w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2019 r., sygn. III KK 245/18, powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) został uchylony i sprawa przekazana do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. II AKA (...), wyrok w zaskarżonej części (dot. czynu z pkt I) został zmieniony w ten sposób, że W. D. został uznany za winnego tego, że w dniu 21 grudnia 2015 r. w Ł. gm. Ż. w woj. (...) działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia A. D. i zmierzając bezpośrednio do dokonania tego czynu, dusił ją rękoma za szyję, następnie założonymi na jej szyję ozdobnymi koralikami, a po ich zerwaniu założył na szyję A.D. pasek od spodni i go zaciskał, przy czym na skutek tego zdarzenia A.D. doznała urazu głowy z licznymi wybroczynami na twarzy, krwawienia z nosa oraz obrzęku i otarć naskórka na szyi, a także stłuczenia klatki piersiowej, które to obrażenia nie spowodowały rozstroju zdrowia lub naruszenia czynności narządu ciała na czas dłuższy od siedmiu dni i wyczerpują dyspozycję art. 157 § 2 k.k., lecz zamierzonego celu w postaci pozbawienia A. D. życia nie osiągnął, gdyż oddalił się z miejsca czynu w przekonaniu o osiągnięciu celu, mimo iż A. D., na skutek odzyskania dopływu powietrza do płuc i prawidłowych funkcji oddechowo-kръżeniowych, przeżyła, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i została wymierzona kara 9 lat pozbawienia wolności; w pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy; orzeczono w przedmiocie zaliczenia na podstawie art. 63 § 1 k.k. oraz kosztów sądowych.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 86 § 1 k.k. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie zasady wymierzania kary łącznej w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy oraz przekroczenie w wyroku sumy kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej

10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy suma kar jednostkowych z wyroku Sądu Apelacyjnego sygn. II Aka (...) i utrzymanego w pozostałej części wyroku Sądu Okręgowego sygn. akt II K (...), mogła wynosić 10 lat, choć *de facto* orzeczenie kary łącznej nie mogło być wyższe niż 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia z uwagi na orzeczenie kary łącznej w poprzednio uchylonym wyroku Sądu Apelacyjnego sygn. akt II Aka (...).

Niezależnie od powyższego zarzutu, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz 526 § 1 k.p.k., obrońca zarzucił również rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

2. naruszenie art. 439 pkt 7 k.p.k., gdyż zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, mianowicie w pkt I Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w granicach pkt I aktu oskarżenia i wymierzył skazanemu karę 9 lat pozbawienia wolności, a następnie w pkt II orzekł, iż w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, w sytuacji gdy w pkt 5 wyroku Sądu Okręgowego znajduje się orzeczenie o karze łącznej dla pkt 1 i 3, gdzie Sąd wymierzył skazanemu 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie ponadto w treści uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, znajduje się stwierdzenie dotyczące konieczności wydania wyroku łącznego przez Sąd Okręgowy w S.,
3. naruszenie art. 434 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy nie było wniesionego środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonego. Pogorszenie sytuacji skazanego nastąpiło ponieważ w uprzednio uchylonym wyroku Sądu Apelacyjnego sygn. akt II Aka (...) (zaskarżonego w całości i uchylonego przez Sąd Najwyższy sygn. akt III KK 245/18), orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny sygn. akt II Aka (...) połączył i wymierzył karę łączną 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast w obecnie zaskarżonym kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego sygn. II Aka (...), Sąd wymierzył karę 9 lat pozbawienia wolności bez orzeczenia kary łącznej, utrzymując w pozostałej części zaskarżony wyrok w mocy. W wyroku Sądu Okręgowego sygn. II K (...) w pkt 3 W. D. został skazany na rok pozbawienia wolności - tym samym suma kar jednostkowych (pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego sygn. II K (...)) i pkt

I wyroku Sądu Apelacyjnego sygn. II Aka (...)) to 10 lat pozbawienia wolności. Na marginesie należy zaznaczyć, iż zgodnie z tym co przekazał obrońcy skazany i co obrońca ustalił w Sądzie Okręgowym w S. do wykonania została już wprowadzona kara 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności- zgodnie z utrzymanym w mocy pkt 5 wyroku Sądu Okręgowego sygn. akt II K (...), jako orzeczeniu o karze łącznej;

4. naruszenie art. 442 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k., oraz art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. przez nierozważenie okoliczności wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2019 r., sygn. III KK 245/18), a dotyczących m.in. kwestii zamiaru, kwestii czy oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania zbrodni zabójstwa, czy w grę wchodzi usiłowanie zakończone czy niezakończone, a w efekcie ich pominięcie, co skutkowało wydaniem wadliwego wyroku, a zaznaczyć należy, że szereg ustaleń Sądu Odwoławczego II Aka (...) (zaaprobowanych ustaleń Sądu Okręgowego) w ocenie Sądu Najwyższego budziło „poważne wątpliwości”;
5. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na braku należytego rozważenia zarzutu apelacyjnego ad 1 i ad 3, tj. ad 1) „ustalenia, że W. D. dopuścił się czynu określonego w pkt 1 wyroku działając w zamiarze pozbawienia (w szczególności bezpośrednim) A. D., podczas gdy w rzeczywistość oskarżony nie miał zamiaru pozbawienia życia żony ...” ad 3) „nie przyjęcie przez Sąd, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania przestępstwa (art. 15 § 1 k.k.) wobec ustalenia, że oskarżony „zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na oddalenie się z miejsca czynu w przekonaniu o osiągnięciu celu” (...), „w sytuacji gdy oskarżony widział, a w związku z tym wiedział, że nie osiągnął celu, gdyż żona po zaprzestaniu przez niego agresji poruszała się, zaś zaprzestał działania w związku z tym, że pokrzywdzona przestała go gryźć oraz w związku z obawą, że kontynuowanie agresji może doprowadzić do jej śmierci”;
6. naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., polegające na nie przeprowadzeniu, wbrew zakresowi zaskarżenia, kontroli odwoławczej błędnej wykładni dokonanej przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do unormowań dotyczących zamiaru zabójstwa, i polegających na przyjęciu

przez Sąd Odwoławczy, że kryterium decydującym o wystąpieniu zamiaru są elementy strony przedmiotowej działania oskarżonego, które w ocenie Sądu Odwoławczego pozwalają zakwalifikować kierujący oskarżonym zamiar jako zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonej, w sytuacji braku rozważania strony podmiotowej (wolutatywnej), która jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony nie miał zamiaru zabicia żony, na co wskazują też inne dowody: jego wyjaśnienia, fakt zakwalifikowania obrażeń pokrzywdzonej z art. 157 § 2 k.k., która to kwalifikacja wskazuje na brak prawdopodobieństwa możliwości wystąpienia skutku w postaci zgonu pokrzywdzonej, dowodu z treści opinii biegłego N., która stwierdza, że stan zagrożenia życia (*ergo* działanie przestępcze oskarżonego) ustał w momencie zakończenia przez oskarżonego duszenia, co jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony nie chciał pozbawić życia żony;

7. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Apelacyjny w (...) całkowicie dowolnej, wybiórczej i jednostronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności dowolne uznanie, że pierwsze wyjaśnienia oskarżonego, złożone bezpośrednio po zatrzymaniu, są niewiarygodne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym w tym z zeznaniami pokrzywdzonej, zeznaniami małżeństwa F. i policjanta A. J., podczas gdy wyjaśnienia złożone dnia 22 grudnia 2015 r. godz. 12.15, są pierwszymi spontanicznymi wyjaśnieniami, są logiczne i nie są ze sobą sprzeczne. Ponadto na błędnym zaakceptowaniu przez Sąd Odwoławczy poglądu Sądu I Instancji, że fakt przewożenia gotówki, a następnie zadysponowania nią przez oskarżonego wskazywał, iż oskarżony nie chciał popełnić samobójstwa i myślał, że faktycznie zabił żonę w sytuacji, gdy z okoliczności posiadania przy sobie gotówki (wcześniej zabrania jej z domu) można wysnuć alternatywny, przeciwny do rozważań Sądu wnioszek, a co miało istotny wpływ na treść wyroku;
8. naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej a nie swobodnej, ponadto sprzecznej z logiką i doświadczeniem życiowym ocenie przez Sąd Apelacyjny dowodu z pisemnej „Opinii w sprawie kategorii następstw urazu ...” z dnia 13 października 2017 r., lek. med. S. N. oraz z jego zeznań

złożonych na rozprawie dnia 28 listopada 2017 r., i błędne przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim przy kwalifikacji jego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. w sytuacji, gdy z przedmiotowej opinii pisemnej i ustnej wynika, że pokrzywdzona doznała lekkiego uszczerbku na zdrowiu, a zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 160 k.k., tj. narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia, a ponadto „stan zagrożenia życia pokrzywdzonej ustał w momencie zakończenia przez oskarżonego duszenia - mimo tak oczywistych wniosków obydwu opinii - nadal stanowią one podstawę do skazania za przestępstwo stypizowane w art. 148 § 1 k.k. a nie z art. 160 § 1 k.k.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była bezzasadna w stopniu oczywistym. W pierwszej kolejności ocenę powyższą należało odnieść do najdalej idącego zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie odnosi się do sprzeczności wewnętrznej, która musi być istotna, zasadnicza, a jej konsekwencją jest nie utrudnienie (możliwe do usunięcia w trybie art. 13 § 1 k.k.w.), lecz uniemożliwienie jego wykonania. Sprzeczność taka nie może być wywodzona z rozbieżności pomiędzy sentencją wyroku, a jego uzasadnieniem (zob. np. wyrok SN z 5 marca 1984 r., I KR 6/84, OSNKW 1984/11–12, poz. 128; postanowienie SN z 15 września 2010 r., II KK 42/10, OSNKW 2010/11, poz. 101). Powyższe uwagi na gruncie niniejszej sprawy mają jednakże charakter wyłącznie teoretyczny, gdyż tego rodzaju uchybienie w niniejszej sprawie nie wystąpiło. Przypomnieć należy, że autor kasacji wywodzi go z faktu, że zaskarżonym wyrokiem Sąd odwoławczy zmienił kontrolowany wyrok w zakresie czynu z pkt I, wymierzając karę 9 lat pozbawienia wolności, w pozostałej części utrzymując w mocy orzeczenie Sądu I instancji, w którym to znajduje się rozstrzygnięcie o karze łącznej za czyny z pkt I i

II (10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności), a w treści uzasadnienia wskazał, że kwestia wydania wyroku łącznego w odniesieniu do tych czynów pozostaje w kompetencji Sądu Okręgowego w S. Tym samym skarżący założył, że z jednej strony zmieniono wymiar kary co do czynu I, a z drugiej pozostawiono w mocy orzeczoną przez Sąd Okręgowy w S. karę łączną w powyższym wymiarze. Jest to rozumowanie nieprawidłowe, albowiem obrońca nie uwzględni istotnego unormowania, a mianowicie art. 575 § 2 k.p.k. mówiącego o tym, że jeżeli choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie, wyrok łączny traci moc. Przepis powyższy stosuje się także do kary łącznej orzeczonej w jednym wyroku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że działanie normy, którą należy odczytać z tego przepisu, obejmuje nie tylko sytuacje, w których uchyleniu ulega jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego, ale także takie, w których uchyleniu ulega jedno ze skazań za tzw. czyny jednostkowe, stanowiące podstawę wymierzenia w tym samym wyroku kary łącznej (zob. np. wyroki SN: z 6 kwietnia 2011 r., V KK 368/10, LEX nr 795219; z 26 września 2011 r., II KK 196/11, LEX nr 960524; z 26.10.2011 r., IV KK 298/11, LEX nr 1027195). Oznacza to, że nawet jeżeli w formule wyroku Sąd odwoławczy, zmieniając karę jednostkową, nie zawarł rozstrzygnięcia o uchyleniu wyroku w zakresie orzeczenia o karze łącznej, nie ma to normatywnego znaczenia jakie zdaje się temu nadawać skarżący. Kwestia działania zakazu *reformationis in peius* przy kształtowaniu nowej kary łącznej w sytuacji uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku co do jednego z czynów i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji lub zmiany wyroku poprzez uniewinnienie od zarzutu popełnienia jednego z czynów jest kwestią ocenianą w orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednolicie (por. np. wyroki SN: z 11 kwietnia 2006 r., II KK 208/05, LEX nr 182978; z 13 lipca 2011 r., II KK 40/11, LEX nr 898596, z krytyczną glosą S. Żółtko, IN 2014, nr 3, s. 142–152; postanowienie SN z 5 czerwca 2012 r., IV KK 22/12, OSNKW 2012/11, poz. 115). Jednakże problem ten nie dotyczy badanego kasacyjnie postępowania, w którym za czyn I wymierzona została kara łagodniejsza po zmianie kwalifikacji prawnej (9 lat pozbawienia wolności), niż orzeczona przez Sąd I instancji (10 lat pozbawienia wolności), a Sąd odwoławczy kary łącznej nie orzekał, gdyż wykraczałoby to poza

zakres jaki został mu przekazany przez Sąd Najwyższy do ponownego rozpoznania. Przypomnieć bowiem należy, że wniesioną apelacją obrońca oskarżonego zaskarżył orzeczenie jedynie w części (dot. czynu z pkt I). Sąd odwoławczy był zatem zobowiązany treścią art. 433 § 1 k.p.k. do orzekania w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. W takim też zakresie (jak wynika z treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2019 r., sygn. III KK 245/18), sprawa została temu Sądowi przekazana do ponownego rozpoznania. W konsekwencji nie ma racji skarżący twierdząc, że w obrocie prawnym funkcjonują w odniesieniu do skazanego W. D. dwie kary, tj. kara łączna 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (ta bowiem straciła moc z chwilą wydania zaskarżonego wyroku) oraz kara 9 lat pozbawienia wolności orzeczone zaskarżonym wyrokiem za czyn z pkt I. Obecnie wobec skazanego orzeczone są dwie kary, które (przy braku wyroku łącznego), podlegają odrębnemu wykonaniu. Chybiony był zatem zarzut wystąpienia w zaskarżonym orzeczeniu sprzeczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., zaś podniesiona kwestia prawidłowości wykonywania orzeczenia nie jest związana z wadliwością wyroku i nie podlega kontroli na gruncie kasacyjnym.

Powyższe argumenty przekonują jednocześnie o nietrafności zarzutów naruszenia art. 86 § 1 k.k. oraz art. 434 k.p.k. Pierwszego z tych przepisów, co oczywiste, Sąd II instancji wszak nie stosował, nie orzekał bowiem w przedmiocie kary łącznej. Powtórzyć zatem jedynie należy, że kara łączna 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, straciła swój byt prawny z momentem wydania zaskarżonego kasacją wyroku. Nie naruszył również zakazu *reformationis in peius*, gdyż łagodząc kwalifikację prawną czynu z pkt I, orzekł karę 9 lat pozbawienia wolności, a zatem w rozmiarze takim, jaki określony został w uchylonym wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2017 r., II AKa (...). Dalsze spekulacje odnośnie ewentualnego wymiaru kary łącznej nie mogą być przedmiotem zarzutu stawianego wobec wyroku, w którym o karze łącznej nie orzekano. Istotne jest tu bowiem jedynie to, że w zakresie objętym zaskarżonym wyrokiem, z uwagi na orzeczonego wymiar kary za czyn z pkt I, o naruszeniu powyższego zakazu nie mogło być mowy.

Podobnie ocenić należało zarzuty wskazujące na nierzetelną kontrolę odwoławczą mającą polegać na braku należytego rozważenia zarzutów

apelacyjnych oraz niezbadania kwestii wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego, uchylającego poprzedni wyrok Sądu II instancji. Nie można zgodzić się ze skarżącym, jakoby rozważania w zakresie strony podmiotowej przestępstwa usiłowania zabójstwa pozostały poza zakresem uwagi Sądu odwoławczego, skoro tej kwestii poświęcona została większa część pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (s. 4-7). Odzwierciedlały one tok rozumowania tego Sądu, który poddał szczegółowej analizie wszystkie istotne w tym względzie okoliczności. Wnioski z tej oceny, wskazujące na istnienie po stronie skazanego zamiaru bezpośredniego zabójstwa, były logiczne i nie budziły wątpliwości. Sąd II instancji ustosunkował się jednocześnie do zarzutów i argumentacji podniesionej w apelacji, wykazując w konsekwencji dowolność twierdzenia skarżącego, że skazany nie chciał zabić żony (s. 5), jak również do argumentacji zawartej w motywach wyroku Sądu Najwyższego (s. 7). Ani zmiana kwalifikacji obrażeń (adekwatnie do uzyskanej w toku postępowania odwoławczego opinii) z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. na art. 157 § 2 k.k., ani też pogłębiona analiza okoliczności przedmiotowych czynu, nie decydują o wadliwości powyższej oceny. Przeciwnie, przekonują o jej trafności i prawidłowości przeprowadzonej kontroli, poza którą nie pozostała także i sfera wolicjonalna skazanego. Faktu uzasadnionego odmówienia przymiotu wiarygodności większej części wyjaśnień oskarżonego, w tym dotyczących twierdzeń co do jego świadomości i woli, nie należy mylić z brakiem rozważań w tej materii. Nie jest ono bowiem następstwem uchybienia, lecz jest wyrazem realizacji podstawowej prerogatywy sądu, tj. swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Naruszenie tego przepisu również zostało podniesione w powiązaniu z obrazą art. 410 k.p.k. Przypomnieć jednak należy, że podstawy kasacyjne, nawet w sytuacji, w której sąd II instancji orzeka reformatoryjnie, nie są tożsame z podstawami odwoławczymi. Dla kasacji, która skierowana być może tylko wobec orzeczenia drugoinstancyjnego, zostały ustanowione autonomiczne podstawy (art. 523 § 1 k.p.k.), które niewątpliwie mają charakter o wiele bardziej sformalizowany od przyczyn wymienionych w art. 438 k.p.k. Należą do nich rażące naruszenia prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, który cechować się musi istotnością. Poza zakresem kognicji kasacyjnej co do zasady pozostają ustalenia faktyczne. Argumentacja przytoczona w celu uzasadnienia powyższego zarzutu przekonuje,

że w istocie autor kasacji zaprezentował w tym zakresie jedynie własną ocenę materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego, wysnuwając odmienne wnioski w zakresie strony podmiotowej oraz charakteru usiłowania (nieukończone), co nie spełniało wymogu określonego przez powyższy przepis, przekonując o konieczności uznania także i tej części kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Kierując się powyższymi względami Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k., obciążając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.